

Pesten

Stinkbommetje, stinkbommetje. De stemmen klinken weer. “Zullen we eens lekker wassen?” En ze voelt de handen die haar vast hebben. Ze hoort de kraan lopen. Er wordt aan haar haren getrokken richting dat stromende water. En voor ze het weet is ze kletsnat. Bibberend staat ze op het schoolplein. En waar zijn haar belagers nu gebleven? Zo gaat het altijd. Elke dag bedenken ze wel iets anders. Hoe ze werkelijk heet zijn ze allang vergeten. Alleen de juf op school merkt haar zo nu en dan nog op en vraagt dan of Janneke voor de klas wil komen. Of Janneke op de kaart van Nederland aan kan wijzen waar Groningen ligt. Zij weet dat wel, ze wijst het zo aan. En misschien is dat nog wel het ergste moment van zo’n schooldag. Ze is slim. Ze kan goed mee komen, ze steekt misschien wel met kop en schouders boven de rest uit. Zou dat de reden zijn waarom ze altijd zo gepest wordt?

Janneke kwam uit Groningen. Daar had ze het naar haar zin gehad. De mensen waren daar zo heel anders als hier. Ze sprak de taal van Groningen en dat was nog steeds te horen. Hoe vaak was ze al niet na gedaan. Hoe vaak hadden ze haar gedwongen om woorden zoals keuken, tekenen, Groningen te zeggen. En altijd weer de schaterlach als er niets anders uit kwam als keuk’n, teek’n of Groning’n. Vlak na de verhuizing, toen ze nog maar net hier op school zat heeft ze zich wel eens verweerd. Op Judo had ze gezeten en ze wist best hoe je iemand aan pakken moest. Toen greep de directeur van de school in. Tot dan toe had ze in hem geloofd. Gedacht dat hij het wel voor haar op zou nemen. Niets bleek minder waar. Want toen de directeur uit wilde zoeken wat er gebeurd was had niemand iets gedaan. Nee, zij was begonnen, zo zei men. En de directeur, hij geloofde het. Janneke wist dat ze op hem dus niet meer hoefde te rekenen.

Thuis ging het ook niet best. De mooie baan die pabbe zou krijgen ,waarvoor ze verhuisd waren, bleek een luchtkasteel te zijn. De zaken gingen ineens veel slechter en pabbe moest de rotklusjes op knappen en kreeg ook het salaris niet wat was beloofd. Al snel moesten ze ook hun mooie huis uit en kwamen in een huurhuisje drie hoog achter. Mamme moest zien dat ze ook een baantje kreeg om wat meer geld in het laadje te krijgen. Janneke was vaak alleen thuis. Geld voor nieuwe kleren was er niet. Eten kregen ze van de voedselbank. En dan was er nog iets wat werkelijk voor Janneke een ramp was. Als mamme gewassen had dan hing ze dit te drogen in de keuken. In de keuken waar elke dag ook het eten gekookt werd. Die kleren moest Janneke weer aan naar school. En al snel had ze een bijnaam:”Stinkbommetje”.

Elke dag school was een ramp voor Janneke. Ze herinnert het zich hoe het voelde. Vooral omdat het op kantoor niet veel beter werd. Ook daar was ze vaak het mikpunt van pesterijen. En altijd als ze de pesters er mee confronteerde dan wist ze hun antwoord al bij voorbaat. Niemand had ook maar iets gedaan, ze wilden Janneke niet kwetsen. Ze wilden juist vriendinnen met haar zijn. En dat ze haar tas verstopten of haar deur op slot draaiden waren toch onbeduidende plagerijtjes?

Het ging ver, heel ver. Janneke houdt het niet vol. De wereld is te hard voor haar. Ze wordt depressief en denkt dat de wereld beter af is zonder haar. Ze trekt haar plan. Als er dan zo weinig ruimte is op deze wereld voor haar dan stapt ze op. Het eindeloze pesten is ze zo moe, zo moe....

Janneke zoekt uit wanneer de treinen rijden. Wanneer ze die ene onbewaakte overweg passeren. Ze schrijft brieven en legt die op een plaats waar men ze vinden kan. Ze douchet zich en gaat op weg. Met bonkend hart? Bang voor wat komen gaat? Nee, ze ziet er naar uit. Eindelijk de rust waar ze al zo lang naar op zoek is. Janneke is er helemaal klaar voor.

Als ze langs het bospad fiets, op weg naar de overweg, ziet ze een fiets zo half over het pad liggen. Er ligt iemand kreunend onder. Een jonge vrouw ziet ze. Zo ongeveer van haar leeftijd. Ze wil er langs. Ze heeft haast. Nog twintig minuten en dan passeert de trein die zij moet hebben.

Maar als ze langs fiets ziet zij wie daar ligt. Ze kent die vrouw. Herkent in haar de grootste pestkop van de school. Marjoke....Wat zal ze doen. Ze is over zichzelf vastberaden. Voor zichzelf heeft zij haar toekomst al uit gestippeld. En eigenlijk zou ze willen roepen naar Marjoke:”Net goed dat je hier ligt. Ga maar lekker dood hier. Er komt toch niemand langs. Kreun je? Heb je pijn? Nou en? Jij hebt met mij ook nooit medelij gehad? Weet je nog.....” Ze fietst door....tien minuten fietst ze door. Maar het beeld van Marjoke aan de kant van de weg. Kreunend onder haar fiets raakt ze niet kwijt. Langzaam groeit het besef dat als zij Marjoke nu laat liggen ze misschien nog erger handelt als dat Marjoke al die jaren op school heeft gedaan. Binnen in haar woedt een tweestrijd. Ze wil haar plan volvoeren dan is ze overal van af. Dan moet ze flink door trappen. Maar ze wil niet zo zijn als die anderen, dan moet ze terug. He, dat zij het nu net op zijn om Marjoke hier te vinden. Ze stapt af en gaat dat doen wat haar ouders haar al zo vaak voor gehouden hebben. “Kind zoek je heil toch bij Jezus. Waarom bid je nooit?” en altijd had ze het dan voorop de tong om te zeggen:”Denk je nu echt dat dat helpt?” En nu stopt ze en gaat toch bidden. Bidden dat ze het even niet meer weet. En als Hij, Jezus dan echt bestaat dan moet hij maar zeggen wat ze doen moet. En dan daalt er een rust neer en krijgt ze het gevoel alsof iemand tegen haar zegt dat ze eerst terug moet naar Marjoke en dat ze dan verder kan beslissen wat ze doen wil.

Ze keert haar fiets, rijdt het bospad weer af en ziet in de verte de fiets van Marjoke al liggen. Ze stapt af en hijst de fiets over eind. Marjoke herkent haar niet. Ziet niet dat deze knappe vrouw met haar lange haren Janneke is. Marjoke voelt alleen de pijn van een gebroken been. Waarom moest zij nu over die boomwortel vallen met haar fiets. Waarom moest zij nu juist vanmiddag een eind rijden gaan. Ze doet het veel vaker en het was al een tijd geleden dat ze hier gereden had. Ze kon zo genieten van de natuur. En had nu juist dat eekhoortje de boom in zien vluchten toen zij aan kwam fietsen. Daardoor had ze de boomwortel gemist. Toen gleed de fiets onder haar uit. Hoorde ze iets kraken en wist vrijwel meteen dat het haar been moest zijn. Die stond ook zo raar en deed plots zo'n pijn. Ze was blij geweest dat er toch nog iemand aan kwam in het bos. De persoon op de fiets keek maar reed toch door. Toen was ze echt bang geworden. Ze had geroepen, geschreeuwd tot haar God. Ze had geprobeerd om onder de fiets uit te komen. Maar haar been lag er onder en het deed zo'n pijn. En nu was daar die fietser weer. Maar nu stapte ze wel af. Hees de fiets overeind en begon te praten. He, ze kende haar naam. Maar ze kwam absoluut niet bekend over bij Marjoke. Janneke, vroeg of ze

met hulp overeind kon komen. Dat lukte niet. Janneke deed haar jas uit en gaf die aan Marjoke. Ze beloofde er zo weer te zijn. En ze fietste richting het dorp op zoek naar hulp. Het duurde nog een kwartier voordat er voorzichtig een auto aan kwam rijden. Janneke zat voorin en gaf aanwijzingen. Toen is alles heel snel gegaan.

En nu zijn we een half jaar later. Het is een warme najaarsdag. In de tuin zitten twee vriendinnen te genieten van een rood wijntje en de ondergaande zon. Ze hebben elkaar veel te vertellen. Een van de vriendinnen loopt een beetje moeilijk, de ander ondersteunt haar als ze naar binnen gaan. Er was veel te vergeven tussen deze twee. Maar de tijd heeft de wonden geheeld. Marjoke heeft verteld hoe ze veranderde toen ze tot geloof kwam en altijd had gebeden of ze Janneke nog eens mocht ontmoeten. Ze had inmiddels wel begrepen hoeveel pijn ze Janneke gedaan had in het verleden. Janneke hoort van haar hoe het is om dichtbij Jezus te leven en heeft besloten om haar leven in Zijn handen te leggen. Inmiddels weet zij allang niet meer hoe laat de trein vertrekt.